

Margit

Magabiztosan vonul végig a lakás folyosóján, zöld kisestélyije remekül kihangsúlyozza telt idomait. Egész nap feszülten rohangál a lakásban, csak nagyritkán áll meg szusszanni. Meg kell hagyni, szeszélyes egy személyiség. Luca nem kérdez rá a kalóriák folyamatos égetésének miértjére, inkább teszi a dolgát. Végére is, ki akar feleslegesen rohangálni egy gombnagyságú zöldbab után? A díva nélkül is van elég megoldásra váró problémája a lánynak. Unottan rágsálja a tolla műanyag végét, de mindhiába, a használható témák nem rohamozzák meg a gondolatvilágát. Tagadhatatlan, hogy szorgalmas főszereplőnk ihlethiányban szenved. Azonban néhány perc múlva a fentiek rámosolyognak, és mint derült égből villámcsapás kólintja fejbe egy remek ötletfoszlány, melyről akár könyvet is tudna írni. A lány ujjai széleseben zongoráznak az előtte fekvő billentyűzeten, teljességgel beszippantja a konfliktuskezelés helyes módszereiről szóló, egyelőre munkálatok alatt álló cikke.

Mégsem hiába tanultam pszichológiát – gondolja magában, majd az arcára kiülő, elégedett vigyor társaságában folytatja a gépelést.

Négy órányi folyamatos írást és szerkesztést követően Luca ráésszmél arra, hogy nem ártana összedobnia valami ebédféleiséget, persze csak, ha nem szeretne további egy hét erejéig fagyasztó ízű mirelit pizzán élni. Nem kell sokáig gyözködni magát, az érvek magukért beszélnek, így nyugdíjas tempóban felszenvedi magát a laptop elől és örült sebességgel berobban a konyhába. Csak viccelek, még maga Luca is meglepődik, hogy végre sikerült kihurcolnia magát a dolgozószobája rejtekéből. A konyhába lépve a reggelről megmaradt kávéhoz nyúl és egy húzásra el is tünteti a kihűlt koffeinbombát.

Hideg, nem hideg, kávénak azért kávé. – vélekedik a lány.

Luca bekapcsolja a rádiót, hogy annyira mégse érezze magát egyedül. Egy könnyed leves és egy adag spagetti mellett teszi le a voksát. Ahogy használatba veszi a tűzhelyet, hivatlan vendége már a konyha küszöbén legyeskedik. Fel-alá mászkál a helyiségben, véletlenül sem foglalna helyet.

Leüöm... - fogalmazódik meg a gondolat főhősnőnk fejében, azonban rájön, hogy a mozgás iránt érzett fokozott utálata bizony kordában tartja a saját szükségleteit és továbbra sem fog a díva után rohangálni. Luca a gondolatait megregulázva összpontosít az ebéd elkészítésére. Az olajon fagyasztott zöltséget pirít, melynek illata az egész konyhát a hatalma alá rendeli. A begyakorolt mozdulatokat követően pedig megbizonyosodik arról, hogy a nagymamája receptje

továbbra is díjnyertes. Illat tehát pipa. A pirított vitaminbombát egy kancsónyi vízzel önti fel, majd ízesíti azt. Érzéssel persze, ahogy azt a Mama tanította neki, még kislány korában. A kóistolást követően Luca sótlannak találja a levest, így a vegeta keresésére indul. A pulton nem találja, így a fűszerekkel teli szekrényhez lép, ahol minő meglepetés, de egy hivalkodó úrnő útját állja. A szekrény fogantyúján ügyes mozdulatokkal támaszkodik meg. A lány gondolatban már a halálát tervezgeti ennek a léhűtőnek, azonban nem egy állatkínzóról szól a történet. Luca ismét felhagy a kegyetlen kivégzés ötletével. Őfelségét egy határozott mozdulattal hessegeti el a fogantyúról és elégedetten konstatálja, hogy az ellenség angolosan távozik a lakás másik végébe. Főhősünk egy megkönnyebbült sóhaj kíséretében bújik vissza séf énje bőrébe, és a rádióban szóló dalokat fesztelenül dúdolva készíti el mindkét fogást. A zenés műsor mellé természetesen egyedi mozgáskultúrával rendelkező koreográfiák is társulnak. De még milyenek! Luca ritmusérzéke nyilván ma is csúcsmódban van, néhány tökéletes mozdulat kíséretében be is mutatkozik a konyha eszközeinek. Az már egy másik kérdés, hogy a kenyérpíró több századik alkalommal nézi végig a színvonalas performanszot, és azóta is ugyanolyan semmitmondó arckifejezéssel pihen a sarokban.

Egy óra elteltével az ebéd már tálalva van, a porcelán tányérban gőzölög az ínycsiklandozó leves, illetve a spagetti is teljes harci díszben várja azt, minek jönnie kell. Az asztalnál helyet foglalván Luca épphogy belekóstol élete egyik legjobban sikerült levesébe, a hozzátartozó barna szempár észrevesz egy számára nem épp imponáló mozzanatot. A zöld ruhába öltöztetett díva főhősnőnk ebédjén lépdel. Vékony lábaival botorkál a szósz tetején, talán azt remélve, hogy a lány nem veszi észre az akcióját. Luca tekintete azonban egészen beszédes szokott lenni. Kétségkívül felhúzta magát. Nem elég, hogy egész álló nap ingyen megtúrta maga mellett az úrnőt, nem... Még bele is kontárkodik a gondosan elkészített ebédbe. Ezt a tényt már nem tudja csak úgy elengedni. Egy kisebb túlzással allergiás arra, ha rajta kívül bárki más is hozzáér az őáltala elfogyasztani kívánt ételhez. Pláne, ha az a másik egy gusztustalan élőlény.

Az indulatokkal teli szempár Zeuszt megszegényítő villámokat szór a tettes irányába, majd a székéről felpattanva indul egy papír zsebkendő keresésére. A tányér felé igyekezve azon gondolkodik, hogy milyen halálban részesítse a dívát, de végül a megszokott széttrancsírozás mellett dönt. Az lesz a legegyszerűbb mindenkinek. Luca undorodva bugyolálta zsebkendőbe a bűnöst, majd egy határozott mozdulattal a nyuszis papucs alá tette, és kioltotta a hivatlan vendég életét. A zsebkendő a spagettivel együtt a kukában landolt.

Így történt tehát, hogy az újságíró mirelit pizzát evett, és bár a poloska még élni akart, végül egy óvatlan mozdulattal a vesztébe rohant.